

EFFIE LÆT KÆRLEIKAN VINNA

AT **GAMAL KÆRLEIKI IKKI RUSTAR**, KANN 69 ÁRA GAMLA **EFFIE CAMPBELL** ÁSANNA. HON OG **UNGDÓMSKÆRLEIKIN**, JÓGVAN JOENSEN, **HITTUST** AFTUR FYRI **FYRSTU** FERÐ Í **44** ÁR SEINT Í **SUMMAR**. – TAÐ VAR, SUM **ELDUR** KOM Í **MEG**, TÁ EG SÁ **HANN** AFTUR, SIGUR **EFFIE CAMPBELL**. NÚ ERU TEY **GIFT**

KÆRLEIKI

Rannvá G. Fossaberg
rannva@sosialurin.fo

– Sjálvt um vit ikki sóust í 44 ár, so havi eg altíð verið góð við hann, og tí haldi eg hetta vera nakað fantastiskt, sum er hent. Soleiðis greiðir ein ovurfeigin Effie Campbell úr Havn frá, sum fyri stuttum giftist stóra ungdómskærleikanum, Jógvani. At ein túrur til Elduvíkar í septembur í ár skuldi broyta hennara lív, hevði hon ongantíð trúð.

Vóru forlovað sum ung

Effie og Jógvani hittust fyrstu ferð, tá hon var um 20 ára aldur, og ein vinmaður hevði elduvikingin Jógvani við sær, tá hann kom at vitja Effie. Lagnan vildi so vera, at tað var ikki fyrr enn tá hon tvey ár seinni søkti starv sum lærari í Elduvíkar skúla, at tey veruliga lærdu hvønn annan at kenna:

– Jógvani lærði tá til húsasmið og var í Elduvík í vikuskiftinum. Vit gjørdust væl og skjótt rann saman, fortelur Effie, sum minnst, hvussu trupult alt var, av tí at tað ikki vegur til Elduvíkar:

– Eg mátti ganga sjei kilometrar, um eg skuldi til Funningsfjørð, og mangan var veðrið ringt, minnst Effie.

Tey høvdu verið forlovað í hálvtriðja ár, tá Effie valdi, at tey skuldu fara hvør til sítt:

– Eg bleiv við at ivast, um hetta var tað rætta, og tí helt eg, at best var at enda parlagið, fortelur Effie.

At hon áhaldandi var ivasom, heldur Effie stavar frá eini uppliving í barnaárunum. Pápi Effie, sum var skoti, og mamma hennara fóru frá hvørjum øðrum, tá Effie var seks ára gomul, og restina av barnaárunum hevði hon lítið og einki samband við pápan. Henda upplivingin hevur ávirkað Effie gjøgnum alt lívið:

– Tað, at pápi fór frá mær og mammu, hevur fylgt mær alt lívið sum eitt spøkils, ið bara ikki vil hvørva. Teirra hjúnarskilnaður hevur gjørt, at eg altíð havi havt ótrúliga torført við at hava álit á menniskjum, greiðir Effie frá og leggur afturat, at hon og Jógvani ongantíð vóru óð inn á hvønn annan, eftir at tað slitnaði teirra millum fyri 44 árum síðan:

– Vit hava øll árin sent hvørjum

øðrum jólakort, men tað er so tað einasta sambandið, vit hava havt, sigur Effie.

44 ár smeltaðu burtur

Tað var ein góðveðursdag seint í summar, at lívið hjá Effie sum gomul genta tók eina kúgvend. Hon ætlaði sær til Elduvíkar at hyggja eftir eini framsýning við myndum frá Elduvíkar skúla, og av tí at hon ikki sjálf hevur koyrikort, mátti hon taka bussleiðina úr Havn og norður í Skálabotn:

– Eg hugdi í ferðaætlanina og sá, at rutan bara koyrði inn í Skálabotn, so eg mátti fáa onkran at forbarma seg og koyra meg strekkið úr Skálabotni og til Elduvíkar, greiðir Effie frá. Hon minnist tíðiliga, hvat hon so gjørdi:

– Eg ringdi so til Jógvani, og hann lovaði at verða eftir mær í Skálabotni. Eg minnst, at hetta var fríggjadag 2. septembur, fortelur Effie við smílandi eygum. Hon fór við bygdarleiðum inn í Skálabotn, og har sat Jógvani í bili og bíðaði eftir henni. Tá hon settist inn í bilin hendi nakað heilt serligt, tá Jógvani gav henni eitt klemm:

– Tað var, sum eldur kom í meg, tá

eg sá hann aftur. Við einum knipsi vóru 44 ár smeltað vekk, og alt var sum fyrr, sigur Effie, sum sjálf heldur, at hon var rættiliga køld kensluliga, áðrenn hon aftur hitti Jógvani. Tá hon seinni hetta kvøldið fór suður aftur til Havnar, visti hon, at tey skuldu síggjast aftur:

– Eg segði við hann, at nú havi eg verið hjá tær, so nú mást tú koma at vitja meg. Altso alt føldist bara so gott og ordiliga rætt, sigur Effie. Men ivin kom tó aftur í hana, og Effie, sum er trúgvandi, fór at biðja til Gud:

– Eg hugsaði, at kanska var tað Guds ætlan, at eg og Jógvani skuldu finna saman aftur, men eg mátti hava prógv fyri hesum. Tí bað eg til Gud, um at hann kundi staðfesta tað fyri mær, greiðir Effie frá. Staðfestingarnar fekk hon teir næstu dagarnar og eftir at hava verið á einum Aglowfundi hjá Frelsunarherinum, hvarv allur ivi:

– Meðan eg var til forbøn hjá danskari kvinnu, sigur hon bráðliga við meg: »Tú ert ein kvinna, sum torir at stíga út úr tíni komfortsonu. Gakk trygt á tí vegnum, sum tú júst nú ert stigin á. Tú skalt ikki óttast, sigur Harrin, hetta er frá mær, sigur Harrin.« Tá visti eg,

